

den Betragtning tro; som han ellers anstiller i saadanne Forhold, vil kunne negte denne Bevilling.

Øvrigt er der for mig visse Betænkelseheder ved denne Sag. Først mangler Salen Lys — om det kan staffles tilveie, lader jeg staae hen, jeg haaber det; dernæst har den en uhyggelig Form, især en altfor stor Hvide i Forhold til sin øvrige Størrelse; endelig kommer hertil, at det er meget vanskeligt at høre i Salen. Med Hensyn til Hviden kommer det ogsaa i Betragtning, at den kunstneriske Udsmykning taber betydeligt, naar den ikke sees paa den rette Maade, og det vil falde vanskeligt i denne Sal. Jeg har derfor nærmest taget Ordet for at spørge den ærede Minister, om det ikke har været under Overveielse, at ombygge denne Sal til det Museum, man har ifinde at indrette, idet man kunde dele den i to Etager og atter disse i to Afdelinger hver med en Midtergang; man kunde da, hvis man tog en saadan Bestemmelse, for de Midler, der ellers skulde anvendes til en Bygning for et nyt Museum, og paa den Plads bygge en ny Solennitetsaal af passende Form, hvor man kunde see og høre, og saa udsmykke den paa en sømmelig Maade. Man kunde maaskee sige, at det vilde være uheldigt, at Forhallen da ikke vilde ligge ved Solennitetsalen; men hiin vil ialtsald blive mere benyttet, idet Indgangen til Museet vilde være igjennem den, og desuden vil jo den nye Solennitetsaal, selv om den kommer til at ligge til en anden Gade, blive saa sjældent benyttet, at den Umstændighed, at Forhallen ligger paa et andet Sted, maaskee ikke vil have nogen synderlig Indflydelse.

Båhle: Det ærede Thing veed, at jeg er en gammel Ven af Universitetet, og det er paa Grund af dette gamle Venkab for Universitetet, at jeg vil tillade mig at henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa et enkelt Punkt. Der er blevet talt om, at vi skulle staae noget tilbage med Hensyn til Udsmykkelsen af Universitetets Høitidsaal i Sammenligning med dens Forsal, men jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det af meget kyndige Folk er blevet sagt, at Universitetets Forsal er udsmykket paa en saadan Maade, at man fra

denne Side har den allerførste Skam deraf. Jeg veed ikke, hvem der har haft med disse Planer at gjøre, men ved Forsalens Udsmykning er man, om jeg maa bruge det Udtryk, paa den raæste og meest haandgribelige Maade omgaaet med Aldtidens skønneste Sagn. Der er et Sagn om, at Pallas Athene sprang fuldrustet ud af Jupiters Hoved, og dette Sagn har en rigtig massiv Maler troet at kunne smække op paa Væggen; der er Mange, der besøge Universitetets Forsal, som dybt skamme sig over, at der i Danmark findes Malere, der paa en saa tyk og raa Maade fremstille et af de skønneste Sagn. Jeg vilde meget ønske, at man ikke, naar der engang skal begyndes paa en Udsmykning af Høitidsalen, da smækker saadanne Bedrøveligheder op paa Væggen. Men jeg skal endnu tillade mig at bemærke, at noget Lignende i en anden Retning finder Sted med Hensyn til Høitidsalen; der var en Bygningsmand, som havde faaet den ganffe behynderlige Tanke, at man kunde bringe Lys ind i Salen, uden at man skulde kunne see, hvorfra det kom; derfor er det, at der ruger et Mørke over denne Sal; han havde tænkt sig, at man kunde bringes Lys ind, uden at man skulde kunne see Lyset. Salen maatte derfor gjøres uhyre stor og uhyre høi, fordi Lyset skulde komme ned langs med Siderne ovenfra, uden at man som sagt kunde see, hvorfra det kom. Det kan være meget smukt tænkt, men det er engang ikke givet Menneskene at kunde undvære Vorherres Lys; Følgen deraf er bleven, at man har maattet bryde igjennem paa Siderne og sætte en Række Vinduer ind, for at lufte Jordlyset ind i dette Mørke. Det er erkjendt af alle dem, der kjende denne Sal, at der ikke kan blive nogen Høitidsaal af den; og hvis man der vil kladske Malerier af det Slags op paa Væggen, som der findes i Forsalen, saa vilde de Summer, som dertil anvendes, være reent spildte. — Jeg kommer forøvrigt med Hensyn til denne Udsmykning til at tænke paa en Fortælling fra Aldtiden, som ogsaa nok kan fortjene at fremhæves, og det er, at der engang kom en fornem Veninde til Gracernes Moder og spurgte hende: maa jeg see dine Smykker? Gracernes Moder førte derpaa sine Sønner frem og sagde: „See, her ere mine